

Inkassoklagenemnda

Klagenemnd for inkassosaker mot forbrukere

Oslo, 20. oktober 2005, vedtak sak 140-05

Klager: NN

Innklaget: Lindorff AS, Boks 7015, 5020 Bergen, sak 12685982

Saken gjelder: Inkassopågang mot mindreårige

Thor Dahls gt. 1 A

Postboks 311, 3201 Sandefjord

Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13

E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no

Bankgiro: 2490.45.31525

Org.nr.: 971 317 612

www.klagenemnda.inkasso.no

1 Kravet

Kravet gjelder erstatningskrav mot mindreårig født 14.06.88. for to utlånte produkter fra et bibliotek som ikke ble levert tilbake innen utlånsfristens utløp og heller ikke etter to purringer. Kravet var opprinnelig på kr. 1.800. I ettertid har det vist seg at fordringshaver ved en feil har krevd et for høyt beløp av klager. Korrekt beløp skulle ha vært kr. 300 per gjenstand. Som følge av tilbakelevering av produktene ble kravet i første omgang redusert til kr. 100, som var purregebyr og noe renter. Inkassopågang er senere avsluttet.

2 Saksforholdet

Etter å ha registrert saken til inkasso 09.05.05, sendte Lindorff inkassovarsel 11.05.05 til klagers datter v/foresatte pålydende kr. 1.971, 96.

Det viste seg at produktene var tilbakelevert, og selskapet sendte 13.05.05 brev til klagers datter hvor det ble informert om at kravet var redusert som en følge av tilbakeleveringen. Restkravet på kr. 100 som var purregebyr og renter ble fastholdt.

Klager kontaktet samme dag selskapet og hevdet at inkassoselskapet ikke hadde lov til å registrere navnet til datteren før hun var 18 år. Hun meddelte videre at kravet ikke ville bli betalt før saken ble registrert på klager, og ikke hennes datter. Klager opplyser at saksbehandleren hun snakket med ikke var villig til å registrere saken på klager. Ved brev av 24.05.05 informerte selskapet klager om at de aksepterte at saken ble registrert på klager i stedet for hennes datter.

Samme dag sendte klager klage til Inkassoklagenemnda og skrev dessuten til Kredittilsynet.

I tilsvaret 07.07.05 opplyste Lindorff at saken var avsluttet på grunn av beløpets størrelse og at kravet er omtvistet.

3 Partene anfører

Klager anfører at det er ulovlig og i strid med god inkassoskikk å sende inkassovarsel til hennes datter v/foresatte, noe hun hevder tyder på at Lindorff var klar over at datteren var under 18 år og således ikke kunne pådra seg gjeld. Det bestrides at fordringshaver har hjemmel til å sende kravet til inkasso da klagers datter er umyndig. Det anføres videre at kravet dessuten er uklart, og at Lindorff tok feil når de nektet å registrere klager, som er skyldners mor, som korrekt skyldner i saken.

Innklagede anfører at saksbehandlingen har vært i samsvar med god inkassoskikk. Kravet er ikke et gjeldskrav, men et erstatningskrav som følge av for sen tilbakelevering av produktene. Selve utlånet av produktene er gratis, og innbærer ikke i seg selv noen gjeldsforpliktelse. Innklagede hevder at skadeserstatningsloven § 1-1 kommer til anvendelse og viser til at den mindreårige var nesten 17 år ved tidspunktet for utlånet og at beløpet kun var kr. 300 per produkt. Det anføres at det ikke fremstår som urimelig at den mindreårige må stå til ansvar for et slikt relativt beskjedent beløp. Det anføres videre at det er den mindreårige som er ansvarlig for beløpet, ikke de foresatte. Av den grunn er det korrekt å fremme utenrettslig inkasso mot skyldner, og at det er tilstrekkelig å informere de foresatte om saken ved å sende alle henvendelser til den mindreårige v/foresatte.

Først ved en eventuell rettslig pågang ville tvistemålslovens regler om fremgangsmåten ved rettslig pågang mot mindreårige være aktuelle å benytte.

På bakgrunn av dette hevder Lindorff at det på generelt grunnlag ikke er riktig at inkassator ikke kan fremme krav mot mindreårige så lenge det kan slås fast at den mindreårige faktisk hefter for kravet. Det fastholdes at saksbehandlingen har vært korrekt, og at innsigelsene vedrørende den mindreåriges betalingsplikt er vurdert. At kreditor fremmet et for høyt krav, kan ikke lastes Lindorff.

Lindorff hevder avslutningsvis at det ikke ligger til Inkassoklagenemnda, men til domstolene å vurdere rettsmessigheten av et slikt krav.

4 Inkassoklagenemndas syn på saken

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven. Denne loven gjelder inndrivning av forfalte pengekrav, men inneholder ikke regler om hvordan det underliggende sivilrettslige forhold skal løses. Dette er et spørsmål som hører under domstolene.

Etter klagenemndsavtalen punkt 5.9 skal Inkassoklagenemnda avvise en klage som faller utenfor nemndas saklige kompetanse, det vil si hvis det ikke foreligger en tvist om inndrivningen av kravet ved inkasso.

Fordringshaver har trukket kravet, og inkassopågang mot klager er avsluttet uten at klager er blitt avkrevd inkassokostnader. Det foreligger da ikke noen tvist om forpliktelser etter inkassoloven. Nemnda har nesten uten unntak avvist saker hvor det ikke lenger foreligger noen tvist om inkassosalær. At nemndas praksis er i samsvar med loven, understøttes av artikkel av lovrådgiver i Justisdepartementets lovavdeling Tore Fjørtoft, ”Inkassoreforma”, publisert i Lov og Rett nr. 4/5 for 2000. Han legger til grunn at nemnda ikke har kompetanse til å behandle saker som har blitt løst av partene uten at saken har blitt brakt inn for nemnda.

5 Vedtak

Klagen avvises.

Iver Huitfeldt,
Leder Inkassoklagenemnda